בע"ה כ"ד בחשוון תשע"ו
06/11/2015
גליון מס' 2921

עלים
עלון קביוץ סעד

פרשת חיי שרה

וְאַחֲרֵי כֵן קָבַר אַבְרָהָם אֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ אֶל מְעָרַת שְׂדֵה הַמַּכְפֵּלָה עַל פְּנֵי מַמְרֵא הִוא חֶבְרוֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן. וַיָּקָם הַשָּׂדֶה וְהַמְּעָרָה אֲשֶׁר בּוֹ לְאַבְרָהָם לַאֲחֻזַּת קָבֶר בראשית כג, יט-כ

ושדה היה צריך? והרי מערה היה צריך. אלא אמר אברהם, אם לוקח אני המערה, אין לי בארץ אלא מקום טומאה, שנאמר 'וַתָּבֹאוּ וַתְּטַמְּאוּ אֶת אַרְצִי' (ירמיה ב, ז, על פי ירושלמי, כתובות פי"ב ה"ג). וכי לטמא הארץ באתי? הרי אני מקים כנגדו מקום קדושה. עמד ולקח השדה והקדישו. כתוב כאן 'לאחוזה' וכתוב להלן 'וְאִם מִשְׂדֵה אֲחֻזָּתוֹ יַקְדִּישׁ אִישׁ לַה'' (ויקרא כז, טז), הרי שהקדיש שדהו, והקים בו מזבח שנאמר 'וַיֵּשֶׁב בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא אֲשֶׁר בְּחֶבְרוֹן וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ לה'' (בראשית יג, יח).

מה קדוש בחברון: הקבר או הנחלה?

(מתוך ספר מדרשיו של רונן אחיטוב – "צוהר תעשה לתיבה")

מברכין ר"ח כסלו ביום ה' וביום ו'. לא אומרים אב הרחמים.

המולד ערב ליל ה' שעה 6 עם 35 דק, ו 11 חלקים.

(לוח ארץ ישראל הרב טוקצינסקי)

שיעור פרשת השבוע לאחר התפילה – יניב עקיבא

שבת חיי-שרה		ימי החול	
הדלקת נרות	16:28	זמן תפילין /טלית	05:15←05:10
מנחה 14:00	16:35	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	08:46←08:43
מנחה 12:30, 13:30	16:28	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	מנחה וערבית	16:35
		שקיעה	16:44←16:47
צאת השבת	17:23	ערבית	20:10

אחות תורנית: הילרי יום טוב

שבת שלום

פרשת "חיי שרה" – על חוק ומוסר

סיפורי בראשית ובכללם סיפורי אברהם ויחסיו עם הדמויות הסובבות אותו, מתנהלים לכאורה, במציאות ללא נוכחות של ריבונות שלטונית מובהקת. אך עדיין הסיפורים מדגימים יחסי כבוד הדדי, ושמירה על כללי התנהגות נאותים, של בין אדם לחברו.

בפרשתנו מובאים שני מקרים המדגימים את היחס הראוי בין אדם לאדם הטבועים בנו, למרות היעדר **מערכת שלטונית** קלאסית.

המקרה הראשון: סיפור שליחותו של עבד אברהם אליעזר, אשר חז"ל מצאו להעיר, על הנגיעה האישית שהייתה לו בשליחות זו עליה הצטווה בידי אדונו אברהם. המדרש מספר (בראשית רבה): "**בשעה זו עדיין הייתה לו תקווה לביתו ולא היה יכול להרגיש נגיעתו בשום אופן ולא נכנסה בדעתו כוונתו על ביתו".**

לאליעזר הייתה בת שחפץ שתינשא ליצחק אדונו ובכל זאת בבואו לממש את השליחות עליה הצטווה, עמד בניסיון בהצלחה. אליעזר היה יכול להגביה את הרף שהציב כתנאי להצלחה ובכך להתחמק באופן אלגנטי משליחותו... למרות זאת נהג באופן עניני ועמד **בהתחייבותו** כלפי אברהם.

המקרה השני: הדרך בה מנהל אברהם את המו"מ לקניית מערת המכפלה מול אנשי חת, אשר מתנהל באופן בו מצליחים הצדדים להגיע בסופו של דבר **להסכמות מחייבות.**

הפילוסוף **תומס הובס** בן המאה ה 16, סבר כי המצב הבסיסי השורר בין בני האדם הוא מלחמת הכל בכל, או "אדם לאדם זאב".

כנגד תפיסה עגומה זו של טבע האדם, מדגימים סיפורי אברהם, את יכולתם של בני האדם לבסס מערכות יחסים של שליחות וקניין מבלי להזדקק למערכת שלטונית כופה.

גם בימינו, בחברה הישראלית של המאה ה21, נראה שיותר מאי פעם אנו זקוקים למערכת אתית בסיסית ביחסים שבין מרכיבי החברה המגוונים שנובעת מתוך רצונם האישי ובחירתם החופשית.

המערכת השלטונית אינה חזות הכל. היא אינה מתירה לנו לחסות לבטח בצילה ולהיות 'נבל ברשות התורה': "..מרשי לא עבר על החוק...".

המוסר קודם לחוק ומשמש כבסיס לקיומו, הן מבחינה הסטורית והן מבחינה מהותית.

התנהלות חברתית תקינה, חייבת להיות מבוססת קודם כל על מוסר אישי-חברתי וכבוד הדדי, גם אם הם אינם מופיעים בספר חוקי המדינה.

נפתלי קאופמן

דבריה של הילה עראוני באוכרת יום השלושים להירצחם של בתה וחתנה נעמה ואיתם הנקין הי"ד

גדול גבור ונורא, אמרתי / רבקה מרים

גדול גבור ונורא, אמרתי. ושוב אמרתי, גדול גבור ונורא.

למה שקרה בעבר כוונתי. גם למה שטרם ארע.

ואבותיי שחיים ומתים, וילדיי שנולדו ועוד לא

כל אחד מהם, בקולי המדבר נתן את קולו.

לא ידעתי אם הדברים שבפי

קובלנה הם, או שאילה, בקשה ותחינה

אם שיר של הלל ותודה בוקע ממני, או נהי של קינה

לא ידעתי, אם אותה נוצתיות שרפרפה על כתפי

היא חיבוק של קרבה

או שרטת, צריבה מענה, המרמזת, כגדם כנף, על הסתלקות השכינה-

אך הייתי שבה ואומרת

שוב

ושוב ושוב

גדול גבור ונורא-

חוזרת הייתי ואומרת, חוזרת ושונה.

המשוררת רבקה מרים אומרת ושוב אומרת "גדול גיבור ונורא", ביודעה שמילה נשענת על קול וקול נשען על רוח. היא מחברת בין פנים לחוץ ומשלבת אותו ב"אחד".

הדוברת יודעת ,ששם ה' ותיאוריו הם מהותו ובמסעה המופלא לקראת המפגש עימו- היא מבקשת לחוש אותו דרך האמירה- דרך התפילה. בתפילה היא מכוונת למה שקרה בעבר ולמה שטרם ארע, מתחברת לכל הדורות :"לאבותי שחיים ומתים וילדי שנולדו ועוד לא.." (ואני אוסיף- וגם לילדתי האחת שמתה...ואני...עוד לא...), ובאמירתה היא נותנת להם קול ומשמעות.

והיא תמשיך במסעה ותיצוק במילות הקבע של התפילה כוונות חדשות, לפי חוויותיה המשתנות, שלפעמים הן הלל ותודה ולפעמים נהי של קינה...״גדול גיבור ונורא״- גם כשטוב וגם כשנורא...לא כאותו שליח- הציבור מן הגמרא בברכות,שהאריך ואמר- האל הגדול הגיבור והנורא והאדיר והעיזוז..והחזק והאמיץ... ומאידך- גם לא כירמיהו שזעק- איה נוראותיו? לא אמר נורא, ולא כדניאל שתמה-איה גבורותיו? לא אמר גיבור... אלא - **גדול גיבור ונורא** (ואני אוסיף: וגם ברוך דיין האמת...)

וכדרכה הייחודית של הדוברת אל האל, כך תגובתו אליה-כשם ש״**לא ידעתי** אם הדברים **שבפי** קובלנה הם, או שאלה, בקשה ותחינה, אם שיר של הלל ..או נהי של קינה ״– כך מענה האל – ״**לא ידעתי**, אם אותה נוצתיות שרפרפה על כתפי היא חיבוק של קרבה או צריבה מענה״..

הדוברת , שבחרה לומר: ״גדול גיבור ונורא״, בחרה גם להיפתח אל נוכחות האל עימה, בחרה להבחין ולחוש ולקבל אליה את הנוצתיות שרפרפה על כתפה ,ולמרות ובגלל הצריבה המענה – המרמזת כגדם **כנף** על הסתלקות השכינה ובשורת- החורבן (הלאומי...הפרטי...), וגם על בקשת ״אל מלא רחמים – המצא מנוחה נכונה על **כנפי** השכינה ״ ... למרות ובגלל...היא שבה ואומרת- גדול גיבור ונורא.

בליל שבת קודש- פרשת בראשית, כעשרה ימים אחרי הלילה המר והנמהר בו נרצחו איתם ונעמה אהובינו, וילדיהם היקרים עברו לגור בביתנו בפדואל, חשתי ברפרוף נוצתי על כתפי. לא היה בו שרטת או צריבה מענה, אלא חיבוק של קרבה – מוכר ואהוב ונעים- כנעמה. חיבוק של בתי-נעמתי-תמתי, שהאיר את לילי ושלח לי ממרום כוח ואמונה ובטחון- שהילדים בידיים טובות ושאנחנו- סבא חנן וסבתא הילה ,בשיתוף עם סבא יהודה וסבתא חנה ושתי המשפחות המורחבות המופלאות שלנו- האחיות והאחים של איתם ומשפחתם- הסבתות והדודים של נעמה והדודים שלנו -שאינן משות מאתנו, וישי הדוד המופלא- אח של נעמה- בננו אהובנו, ובשיתוף החברים הטובים של נעמה ואיתם והחברים שלנו, וקהילות פדואל ונריה ועוד רבים וטובים במעגלי האהבה השונים- נעניק ליקרים האלה בע״ה חיים מאושרים, חיים של אהבת תורה ויראת שמים, חיים של שמחה ונחת ושל שבת אחים גם יחד...

רפרוף נוצתי חשתי, חם כזה שאמר: סומכים עליכם, אתם תהיו בסדר והילדים יהיו בסדר ואנחנו נשלח לכם כוח!

והנה אנחנו כאן - בת יקרה שלי ואיש יקר לה- וחודש עבר ״מאז שאגו בחוץ - אין דין ואין דיין ״(כמילות זלדה), וילדיכם המדהימים, שניצלו בזכות מעשה גבורה שאין כמותו - של אבא שלהם האמיץ, מסתגלים- כל אחד בדרכו לחיים חדשים בביתם החדש- הנושא את השלט החדש- ערמוני-הנקין.

וברגעי הבוקר המתוקים, כשאיתמר מתעורר ומתחיל לפטפט-(מאז , נעמה, צמחו לו עוד שתי שיניים, הוא מתיישב בחיוך מנצח, והחל לזחול במרץ על ארבע מול עינינו הדומעות, על רגע אחד מיני ספור שלא תחוו), ניצן ונטע מחבקים אותו חזק חזק (לפעמים חזק מידי) ומתן הבוגר אומר להם שהוא לא צעצוע ושיזהרו, ואני עונה כמו שאת היית אומרת – מתני, זה בסדר, את החינוך אתה יכול להשאיר ל...סבא וסבתא.. ואז אני בוכה ונטע שואל אם הוא יכול לתת לי נשיקה על כל עין וגם אחת על המצח.

וסלמון החתול מצטרף לחגיגה – ואני כבר מתרגלת...(היית מאמינה שאני אסכים לחתול בבית? אבל אבא שלך לקח את הילדים לוטרינר והם חזרו עם חתול ג״ינג״י – כי כך נבחר ברוב קולות- ועם אבא שלך כבר למדנו מזמן לא מתווכחים...כך היה כשהעלה אותך ואת ישי על אופניים ואת ירדת, משקשקת, מרמות לכנרת או כשנכנסת רועדת מקור למסלול קרבי בחצבני. כמה שמחת כשהעביר את גיבושי הסיירת לילדייך ואת ובחיר ליבך יכולתם להתבונן בשלווה מן הצד...)

בארוחת ערב כבר התחלנו לקרוא ספר בהמשכים, ממש כמו שקראנו לישי ולך, ושעורי פרשת - שבוע בשבת לכיתה של ניצן, עברו אלינו, כשהילדים בפדואל ולא בירושלים, ממש כפי שהיו בביתנו בילדותך וכבר יש לו, לחמוד, כמה חברים חדשים ואפילו שניים שהוא מבקר בביתם...

ארונות ילדותכם התמלאו בבגדי הילדים מנריה והמרפסת הופכת לחדר משחקים נפלא, בו יוכלו הילדים לשחק או ליהנות משעות המחשב ממש כפי שנהגו בנריה, וארון הספרים גדוש ספרי-הקודש של איתם, יעבור בע"ה בשלמותו מנריה לביתנו ויהווה אי"ה אבן שואבת לילדים בפשט ובדרש...

מתן ממשיך להצטיין בתלמוד- תורה בנריה, והצוות המופלא לא מש ממנו לרגע. בבית-הספר בטלמון משתדלים מאוד למען ניצן, אך בהחלטה משותפת של הסבים והסבתות הוא יעבור לביה"ס בפדואל הקרוב והנגיש יותר, נטע השתלב בגן בפדואל, כאילו היה שם תמיד ואיתמר-ממיס את הצוות במעון...

גם אחרי הצהרים אנו משתדלים למסד שגרה מבורכת וביום רביעי-מצטרפים אלינו סבתא חנה וסבא יהודה האוהבים ומעשירים את עולם הילדים.

אנחנו מדברים עליכם כל הזמן- מה הכנתם בחוג אפיה, מה אמא ספרה ומה אבא לימד ומהי ה"תרופה" הכי הזויה שהם הכינו מרוטב צ'ילי, שמן סויה וזית, לימון וסוכרזית.. ונטע מוסיף כל לילה ל"שמע ישראל"- "שלא יהיו חלומות רעים ומחשבות רעות"- כמו שאמרתם בנריה...

לא פעם מציף הגעגוע הסואן את הכל וסכר השכחה המגן היה כלא היה-כמילות רחל.. כשנטע אומר: "לפני שאבא ואמא מתו -ניגנו בגיטרה אחרי ההבדלה", או כשניצן רוצה לדעת אם כשתפגשו בתחיית המתים הוא ישאר באותו גיל, וכשמתן הגיבור שלנו מתאר אחר צהרים מיוחד בנריה וברור שאתם חסרים לו כל-כך...אבל אנחנו מחבקים חזק חזק ומשתדלים להיות חזקים עבור הילדים המופלאים האלה- החכמים, טובי הלב, הרגישים- בבת עיניכם. אנחנו מחייכים אל שניכם, לידינו תמיד בסלון (ליד סבא יצחק וסבא ג'ינג'י) ומשוחחים אתכם כמו פעם- רק קצת אחרת...

ואם קצת מתבלגנים העניינים ונסדקים הכללים שהתחלנו לטעת (המעבר מסבתאות רגילה לסבתאות שכזאת לא קלה לנו) אנו נזכרים בציטוט המופלא ששלחת לנו בשמה של אישה שאת ואיתם הערכתם מאוד - על הנתינה שצריכה להיעשות ללא ציפייה לתמורה, שיש להפסיק לצפות שלחיצה על כפתורים תפעיל את הילד, רק לתת ולתת כי זה תפקידך כהורה (או סב) לתת כמתנת חינם..

'צריך לדבר, להשיח את הלב, צריך לספר את פרטי הפרטים."..- אומר יונה ב"יגון" של צ'כוב, אבל היגון הרי "יפכה החוצה וישטוף כמדומה את העולם כולו".. לכן בחרנו, אבא שלך ואני, לדבוק בחיים למען החיים ואת היגון ללא סוף וללא גבול- להניח בצד עד יבשיל הרגע...סליחה ומחילה מכל חבריכם הנפלאים, הרוצים לחלוק עמנו את כאבם, הרוצים לספר ולספר על כל הטוב שהיה בכם, על האהבה וההערכה האדירים שחשו כלפיכם, על האור שהארתם להם – שעל חלקו כלל לא ידענו. כרגע עוד קשה עלינו הפרידה.. חכו לנו, אל תתייאשו.. ובינתיים- כתבו ותעדו כדי לא לשכוח, סליחה ומחילה גם מכל מי שביקש לסייע, שביקש לבקר, לחבק, להסיח את הכאב ואנו ביקשנו - לא כרגע..

וכמובן- תודה ללא גבול לכל האנשים הטובים בכל המעגלים, המסייעים לנו בשקט, בהרכנת ראש, באצילות שאין כמותה, שנותנים לנו את הכוח להמשיך בשליחות הגדולה מכל- שהפקיד בידינו האל הגדול הגיבור והנורא...

השבוע שחל-

ביום ששי – התקדם השעון ההיסטורי של קיבוצנו בפעימה נוספת, ואנו נפרדנו מארוחות הצהריים של ימי ששי החורפיים בחדר האוכל, בהתאם להחלטת האסיפה. יעקב מוסר שסך המכירות של מנות ארוחת הצהריים נשאר כשהיה, ואת מקומן של הקערות והצלחות תפסו קופסאות ה "טייק אווי". הלקוחות מדווחים כי טעמם של המעדנים נשמר בצורה מדויקת, ועל הצלחת בבית הם אף זכו לתשומת לב מיוחדת ללא רעשי רקע והפרעות סביבתיות. לעומת זאת, שני סועדים בלבד ניצלו את תוספת הזמן שניתנה לארוחת הבוקר.
בינתיים יושב לו אפרים באוטובוס-המסעדה ומחמם מנועים לקראת הקהל הרב שעתיד לצבוא לו על הדלתות.

בליל שבת – המשכנו לעסוק בענייני ברכת הגומל שלאחר טיסה או הפלגה, והפעם מנקודת מבטו של הטייס או רב החובל. האם גם הם, שנכנסים באופן תדיר לסכנה ויוצאים ממנה, בגדר החייבים בברכת הגומל? ואם כן מתי בדיוק עליהם לברך את הברכה, בחניית הביניים? בהגיעם אל היעד? או, בשובם לביתם בתום המסע?... לא נותר לנו אלא להעמיק ולהבין טוב יותר את משמעות הברכה. אדם שנקלע לסכנת חיים, מבין ומעריך את כוחה של השגרה ומפנים שהיא אינה מובנת מאליה. חולה שהיה מרותק למיטה והבריא, התועה במדבר שחייו ניצלו וכל מי שנכנס לסכנה ויצא ממנה, מודה בברכת הגומל על כך שחזר לחיים הרגילים. אם כן אותו יורד-ים, דייל או טייס, ימתין ויברך רק לאחר שישוב לביתו וימשיך ליהנות מחיי השגרה.

בשבת – בשיעור פרשת השבוע התמקדה שקמה כספי-יניב בבנותיו של לוט אשר בתחילה כמעט שמסר אותן להתעללות בידי בני עירו תחת אורחיו-המלאכים. באחריתו של הסיפור, התהפך הגלגל והן אלו שביצעו בו מעשה לא מוסרי בניגוד לרצונו, מחששן שמא כלה העולם כמו בימי המבול.

במוצאי שבת- יצא מהקיבוץ אוטובוס ועליו חניכי בני עקיבא שהשתתפו בעצרת הזיכרון לציון יום השנה העשרים להירצחו של ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל. מארגני העצרת ששאפו לממלכתיות, נמנעו מאופי פוליטי – מפלגתי ודאגו להביא קהל רב ומגוון בהובלת תנועות הנוער והארגונים החברתיים מכל קצות הקשת הפוליטית, מהנוער העובד והלומד ועד לבני עקיבא. ובכן, הקהל היה מגוון והכוונות היו טובות, אולם הדיווח שהתקבל מכמה מהמשתתפים רמז על כך שהאווירה הכללית והדעות שהושמעו על הבימה, נטו לצד אחד בלבד...

ביום ראשון- התבשרנו על קבלתם לחברות של שלוש המשפחות: הימן, לכר ופורגס. נאחל להם הצלחה רבה בהמשך הדרך.

יורם קימלמן

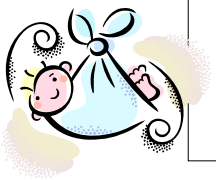

לחגית ולמנחם בלומנטל
מזל טוב להולדת הבן
שתזכו להרבה אושר ונחת- קהילת סעד

לדקלה ולאחיה הימן מזל טוב להולדת הבת
למיכל ולאיתן הימן, לאריס שלמון שתזכו להרבה שמחה ונחת!

אל מי תדמיוני... (דימוי מול מציאות)

בגליון "עלים" לפרשת לך לך, תהה עורך העלון על כך, שבעקבות השוואתו של הרב ארי את הקיבוץ השיתופי לבוני מגדל בבל – לא נשמעה אף לא תגובה אחת מצד הקהל. בשורות הבאות אני מתכוון דווקא ללמד סנגוריה על דברי הרב. אמנם, לו אני הייתי מחפש קישור מפרשת נח לקיבוץ השיתופי (שלנו, סעד) כנראה שהייתי משווה את נטיעת הכרם העברי הראשון באדמת הנגב בשנה הראשונה לעלותנו על גבעה זו – לנטיעת הכרם ע"י נח, כדבר ראשון בצאתו מן התיבה. ואולי הייתי משווה את חיינו בצפיפות ובקשיים של אז – לחיים בתוך התיבה הצפופה. ע"פ פשט הכתובים, יצאו כל בעלי החיים בשלום מן התיבה, אולי כמו שאנו יצאנו (בשלום?) מן השיתוף. בדרך מקרה, באותה "שבת חתנים" בה נישאו הדברים, נזדמן לי לעיין ביצירה של "חתן" אחר- הפואמה הגדולה (תרתי משמע) של חתן פרס ישראל המשורר והחוקר אהרן מירסקי: "בסככת הקיבוץ". בעמ' 129 (במהדורת ספריית המורה הדתי,) הקיבוץ מזכיר לו את רעיון היובל. ראשוני האידיאולוגים של הקיבוץ הדתי, הצביעו על הדרגה הגבוהה ביותר של מצוות הצדקה על פי הרמב"ם: שיעשה שותפות עם חברו - וזה בדיוק מה שעומד בבסיס הקיבוץ. מתברר איפוא, שניתן בנקל למצוא גם השוואות פחות מחמירות ויותר מחמיאות לרעיון הקיבוץ השיתופי...

נחזור לדברי הסנגוריה. בדורנו "המודרני", יש כנראה לכל גוף חברתי או כלכלי – ואולי גם לכל אדם – שתי זהויות (לפחות...). הזהות הטבעית והאמיתית, מול התדמית או הדימוי שנוצר לו. כיום מקובלת המוסכמה, שבקיבוץ השיתופי היתה "קולקטיביות רעיונית". זה נכון במידה מרובה בעיקר לקיבוצי השומר הצעיר, ובמידה פחותה לקיבוצי "האיחוד". יש להניח, שהרב ארי היה מודע כמובן בעיקר לדימוי הנפוץ בציבור.. בקיבוץ הדתי, פרט לנושא שמירת מצוות, לא היתה קולקטיביות רעיונית (בנושאים פוליטיים). בסעד למשל, בצד חבר שהיה מראשוני "שלום עכשיו", היו חברים הרחק בצד השני. בדיוק לפני עשרים שנה, כאשר באמצע אסיפת חברים הגיעה הידיעה על פציעתו של יצחק רבין ז"ל, ננעלה האסיפה ועלינו לבית הכנסת לומר תהילים. חברה אחת אמרה "מה, שאני אלך לומר תהילים..." (אחסוך מן הקוראים את ההמשך המצמרר של סיום משפטה.)
במועצת כפר עציון של הקיבוץ הדתי, לפני עשרות שנים, נחלקו הקולות בדיוק בחצי לגבי השאלה אם לתמוך בהרחבת ההתנחלויות, (אבל גם בהצעה התומכת היתה פיסקה האומרת "באישור הממשלה".)
בנושאים החברתיים היו חילוקי דעות במשך כל השנים, אבל גם מי שהביע עמדות הנוגדות ל"קו" – המשיך למלא תפקידים מרכזיים.

בנושא הלינה המשותפת, יצא לקיבוץ שם רע במדינת ישראל, בעקבות מספר ספרים שתיארו את הקשיים שעברו ילדים בשיטה זו. יש להניח, שאותם בודדים שכתבו את הספרים האלה, משמשים פה לעשרות ומאות ילדים אחרים – שלא כתבו ספרים. אבל מה עם האלפים שלא חוו קשיים? איש מהם לא כתב ספר שכותרתו: לא היתה לי בעיה בלינה המשותפת... אבל הדימוי עושה את שלו.

הסופר חיים באר, נהג לבקר בסעד ולהתארח אצל משפחת סלנט. באחד הביקורים שאלתי אותו שאלה, בעקבות הידיעה שמוקי צור "מחטט" בארכיונים של קיבוצים מלפני מאה שנה – ואוסף חומרים למען ההיסטוריה. האם מספיק להתבסס על מסמכים כתובים כדי לדעת מה באמת קרה? הרי דברים רבים קורים מבלי שיש להם תיעוד כתוב... בתשובה, סיפר לנו חיים באר סיפור מן החיים: המדובר בשני סופרים ידועים (הוא לא נקב בשמותיהם) שהלכו לעולמם, וכותבי הביוגרפיות זכו לקבל את עזבונם. על אחד מהם כתבו שהיה קשור מאוד למשפחתו – מצאו עשרות ואולי מאות מכתבים שופעי אהבה למשפחה. על השני נכתב, שלא היה לו קשר מיוחד למשפחה.

ומהי האמת? הראשון עזב את המשפחה ונסע לאמריקה לטפח את הקריירה – ומשם כתב בכל שבוע מכתב לוהט אהבה. השני, נעבעך, חי עם משפחתו, נשא בעול חינוך הילדים יום יום וכמובן אף פעם לא כתב מכתבים לביתו...

אחד ההיסטוריונים "החדשים" התבטא פעם בזו הלשון: ההיסטוריון אינו מתאר את מה שקרה – הוא מתאר את מה שקרה לפי ראות עיניו ועל פי השקפתו. (לאחרונה נוכחנו שגם בני היסטוריונים יודעים את המלאכה...) כך, למשל, "כולם" יודעים שהסכם אוסלו הושג בזכות המיצובישי שהובטח לח"כ גולדפרב. אך האמת ההיסטורית היא, שהסכם אוסלו העיקרי ("אוסלו 1") אושר בכנסת ברוב "מכובד" – 50:61 בהימנעות סיעת ש"ס ומספר חברי ליכוד. כאשר הובא להכרעת הכנסת "אוסלו 2", שדן בלוח הזמנים (עזה ויריחו תחילה), היה זה לאחר שהיועץ המשפטי החליט להעמיד לדין את אריה דרעי באשמת שוחד. בתגובה לכך, החליטה סיעת ש"ס להתנגד להצעה, ואוסלו 2 אושר ברוב של 59:61 (כל חברי הליכוד נאלצו להצביע נגד, עקב ההחלטה לראות בהכרעה זו הצבעת אמון)...

אם כבר דיברנו על תדמיות ודימויים, יורשה לי להתייחס למקרה שאינו קשור לקיבוץ או להיסטוריה, אבל ניתן ללמוד ממנו שתדמית של מוסד יכולה להשתנות, בהתאם לנסיבות. קבוצת רבנים יזמה הקמת בתי דין לגיור, שלא במסגרת המקובלת. (אין זאת חדשה מרעישה, כי במגזר החרדי פועלים בתי דין "פרטיים" כאלה ולא מהיום).. כנגדם קמה זעקה בקרב חלק מ"רבני הציונות הדתית" – בשל הפגיעה ברבנות הראשית. ייתכן שיש מעין "פגיעה", אך הסמכות ע"פ החוק לאשר גיורים הרי נשארה בידי הרב הראשי. מה שמעניין הוא, שחלק מאותם שנזעקו "להגן" על כבוד הרבנות הראשית, מעודדים עליה להר הבית – שזו אינה "פגיעה בכבוד", אלא בניגוד גמור לפסק הלכה של הרבנות הראשית. ללמדך, שגם תדמית של מוסד ניתנת לשינוי על ידי מי שלעיתים חפצים ביקרו ולעיתים אינם מתחשבים בו...

חנן גולן

דו"ח פרוייקט

לאט, לאט אנו מתקרבים אל קו הסיום.

השבוע נמשכו עבודות הגמר בפרוייקט, הוכנס חול אל המדרכות, נוספו תמרורים חדשים (עדיין חסרים כמה תמרורים), תוקנו בכמה מקומות בעיות ניקוז, הוצבה גדר ב"אי" המפריד בין שביל הולכי הרגל לרחבת החניה במתחם התפעולי, כבסיס לגדר חיה. הושלם פיזור מצע בצד הכביש וכד'.

גם בשבוע הבא נמשיך במלאכה.

העבודה הגדולה שעדיין נשארה היא חיבור גופי התאורה לעמודי החשמל ונקווה שגם חלק זה יסתיים במהרה.

אליסף ואתי

מהנעשה בוועדת ותיקים....

לפני החגים נפגשנו - ועדת ותיקים עם כ-60 חברים ותיקים לערב שנועד לשמוע ולהשמיע. בערב הצגנו ושמענו את מגוון הפעילויות השונות הקיימות בקיבוץ ומחוצה לו.

רוב החברים סיפרו איך הם ממלאים את ימיהם בטוב והמליצו על פעילויות שונות בחום, החל בלימודים וכלה בהתנדבויות שונות בסעד ומחוצה לה. יחד עם זאת נשמעו גם קשיים למיניהם ובקשות שונות שיעזרו לשפר את חיי הקהילה הבוגרת.

אותו ערב הוביל לפתיחת דלת בה כל מי שהיה מעוניין להשמיע דבר מה, פשוט פנה בחופשיות לאחד או יותר מחברי הוועדה. זה שימח אותנו מאד לדעת שיש תחושה של מי שיקשיב ומכיל.

שני הנושאים הבולטים שעלו באותו ערב ובמהלך השיחות אחריו היו:

1. נסיעות לחוגים ושיעורים, וכן נסיעות פרטיות לחברים חסרי רישיון וכו'.
2. רצון לפעילות בשעות אחה"צ והערב, במיוחד לאלו אשר עסוקים בבקרים בעבודה.

לגבי נושא הנסיעות, דנו רבות בוועדה ועם מנהל הקהילה וניסינו למצוא פתרונות שיהיו ריאליים ליישום. נושא זה הוא מורכב במיוחד משום הצרכים השונים של כל חבר וחברה וכן משום הקונפליקט התמידי העוסק באחריות אישית אל מול אחריות קהילתית ובתוכה הועדה. עדיין לא הצלחנו למצוא מענה ראוי ויעיל, אך הנושא בטיפול ובהתהוות.

לגבי הנושא השני, אנו במגמה למלא את שעות הערב בפעילויות שונות מעבר למסיבות ר"ח ומועדון הסרט הטוב. אנחנו בונים תוכניות שונות שינעימו את שעות הערב.

זה המקום לציין שהושקעו משאבים רבים על מנת להרחיב את בית שיקמה ואת כלל הפעילות המושקעת שיש לנו שם. שמנו לעצמנו מטרה ליהנות מהמקום ולנצל אותו למגוון הפעילויות השונות. הפעילויות שיתקיימו בבית שיקמה מיועדות לכולם!!! וזה המקום של כולנו לעשות שינוי תדמיתי יחד וליהנות מהפעילויות המתוכננות בלי קשר למקום.

בזמן הקרוב נוציא שאלון מורחב בו נבדוק אילו מן הפעילויות רלוונטיות לקהילה שלנו. כמו כן נברר אתכם את נושא ההסעות לחוגים השונים (כפי שאמרה שרונה במפגש - אם תתאגד קבוצה של אנשים אשר ירצו להירשם לפעילות/חוג מסוים בקביעות, נוכל להגיש בקשה למועצה בעזרה בהסעות ולסייע בארגונן). נקווה כי לאחר איתור הצרכים נוכל לפעול בצורה יעילה יותר ותואמת רצונות וצרכים.

בימים אלו הצטרפה לכוחותינו זהבה ברט ישראלי. תודה לזהבה על הנכונות לעזור ולתת, נאחל לה הצלחה בכל.

אנו חברי הועדה - ברוריה גורן, חנוש שנון, אלי קראוס, צפרי שלומי, דקלה היימן, זהבה ברט ישראלי ושגית דניאלי, נשמח תמיד לשמוע הצעות הארות והערות. רצוי לקבוע פגישה, לכתוב מייל או מכתב ולשים בתיבת הדואר של ועדת ותיקים על מנת שהדברים יהיו כתובים ומסודרים.

מזל טוב לדקלה היימן, חברת הועדה, על הולדת הבת. נאחל לה הרבה נחת ושמחה, ושתחזור אלינו מלאת כוחות ומרץ להמשך עשייה מבורכת. שתהייה לכולנו הצלחה בהמשך הדרך...

שגית דניאלי – ועדת ותיקים

עוברים לנהיגת חורף

- החל מיום ה-1/11 חובה להדליק אורות גם ביום. שימו לב שהאור דולק קבוע כל הנסיעה במצב 2

ולא באופן אוטומטי על פי מצב התאורה בחוץ.

- יש לכבות את כל האורות בתום הנסיעה, **גם את הנורה הפנימית לאחר רישום הנסיעה -**

המצבר עלול להתרוקן.

- הנסיעה ברכב רק כשכל הפנסים בו תקינים. במידה ונתקלת בתקלה שעלולה לעכב נסיעה,

יש להודיע **מיידית** לסדרן הרכב אריאל סאסי כך שהרכב לא ישובץ לאחרים (אם לא זמין, ניתן לשלוח מסרון)

וכן לנהג הנוסע אחריך, בכדי שלא ישתמש ברכב לא תקין ויספיק להחליף אותו ברכב אחר .

- יש להיזהר ולא להיכנס לשלוליות מים עמוקות, רכבי הרנו רגישים מאד לרטיבות.

כניסה לשלולית עמוקה, עלולה להשבית במקום את כרטיס המחשב של גיר הרכב!

- **יש לבדוק היטב שכל החלונות ברכב סגורים כך שלא יוצף במי הגשמים.**

וועדת רכב

הרצאה מומלצת במועצת שדות נגב

ביום ראשון 8/11 בשעה 11:30 יתארח במועצה מיכה פלדמן (ראו אודותיו בהמשך) במועדון 60+

להרצאה מרתקת אודות יהדות אתיופיה.

מיכה פלדמן לשעבר מנהל האגף האתיופי בסוכנות היהודית מ-1970 עבד בתחום העלייה והקליטה. מ-1982 הוא הקדיש את חייו להבאת יהודי אתיופיה לישראל, ולסיוע בקליטתם בחברה הישראלית. לפני "מבצע שלמה" מיכה שימש כראש המשלחת של הסוכנות היהודית באתיופיה וכשגריר ישראל שם. הוא השתתף במבצע "שלמה", אשר בשנת 1991 הצליח להביא בסוף שבוע אחד 14,310 יהודי אתיופיה לארץ. מיכה מדבר אמהרית שוטפת ומכיר כמעט כל משפחה אתיופית בישראל. בשל כך הוא מוכר בעדה בתור "אבא מיכה". כיום מיכה משמש כמנהל המחלקה האתיופית בתוך "סלע - המרכז הישראלי לניהול משברים", ארגון דואג לעולים חדשים מאתיופיה ובריה"מ לשעבר, שסבלו מאסונות.

לא להחמיץ - בואו ותיהנו!

ועדת ותיקים

ברוכים הבאים!

את קבלות הפנים למשפחות הימן, בן אהרון וקלי שהגיעו בקיץ, מסיימת משפחת רועי הצעירה שנחתה אצלנו לפני שבועיים.

אחיה (בנם של דליה ואבנר רועי) השתלב מיד בצוות הנוי שכבר חיכה לו בקוצר רוח, ועדי (המוכרת לרבים מאז שהייתה כאן סטודנטית) עדיין בחופשת לידה. לעדי ואחיה בת קטנה וחמודה ושמה גפן. והמשפחה גרה בבית סל"ע.

אנו מאחלים לאחיה, עדי וגפן השתלבות מהירה וטובה!

ועדת קליטה וכל בית סעד

קבוצת כדורסל נשים בקיבוץ!

מוזמנות נשים וצעירות מגיל תיכון ומעלה, מדי יום חמישי בשעה 21:15

למשחק כדורסל באולם הספורט.

אם את מתחילה\ חובבנית\ שחקנית רצינית- מקומך איתנו!

להצטרפות (לקבוצת וואצאפ) יש לשלוח הודעה ל:

רתם וייס: 0523714427

ליאור לנדאו: 0524474734

נשמח להצטרפותכן!

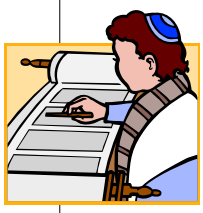

לעדנה וליוסף כרמון מזל טוב לבר המצווה

של הנכד – ענבר

בנם של עינת וצביקה ויסמן

שתזכו להרבה שמחה ונחת!

לדבורה ולחיים הרצל מזל טוב להולדת הנינה

נכדה לשולה ולראובן הרצל

בת לאביגיל ולשחר הרצל